

Od człowieczeństwa do boskości

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 20.11.1995 r.
na VI Światowej Konferencji Organizacji Śri Sathya Sai Sewa w Prasanthi Nilajam

Boskie ucieleśnienia miłości!

Na całym świecie ludzie są narażeni na różne trudności. Gdy uda się rozwiązać jeden problem, pojawiają się następne. Przyczyną tej sytuacji jest brak właściwych relacji między jednostką a społeczeństwem.

Na samym początku musimy dostrzec cztery podmioty. Pierwszy to moc, która może rozwiązać każdy problem w jednej chwili. To parameszti (najwyższa jaźń). Drugim bytem jest sriszti (świat przejawiony), trzecim – samaszti (zbiorowość – społeczeństwo lub społeczność), a czwartym – wjakti (jednostka). Te cztery podmioty nie są oddzielnymi bytami. Ciało składa się z różnych narządów, które pełnią różne funkcje, lecz są nieodłączną częścią jednego ciała. Dla przykładu, ręka ma dłoń, która ma palce. Wszystkie są nierozdzielnie związane. Podobnie, należy uświadomić sobie podstawową rolę parameszti. Dopiero wtedy można pojąć tajemnicę stworzenia. Gdy uda się to zrobić, jasne stanie się znaczenie społeczeństwa. Wówczas będzie można zrozumieć rolę jednostki.

Jak rozpoznać parameszti? Przez rozwijanie świętych cech i wielbienie parameszti (najwyższej jaźni) jednostka zrozumie tajemnicę sriszti (stworzenia) i znaczenie społeczeństwa. Jeśli dzisiaj chcecie pojąć prakriti (przyrodę lub świat zjawiskowy), musicie zrozumieć samaszti (społeczeństwo). Pojęcie samaszti obejmuje wszystkie organizacje społeczne. Samaszti (społeczność) składa się z grupy ludzi. Ich jedność jest niezbędna dla urzeczywistnienia boskości.

Dla przykładu weźmy tę konferencję. Zgromadzili się tutaj ludzie z różnych krajów, wyznań i kultur. Jaki wspólny, jednoczący czynnik sprawił, że tu przybyli? To wiara w zasady Sai. Wszyscy oni próbują znaleźć jedność w różnorodności. Aby krzewić jedność, należy zrozumieć pojęcie samaszti (wspólnego działania). Istnieją trzy zasady, których należy przestrzegać w tym działaniu: *Satjam brujat* – mów prawdę, *prijam brujat* – mów to, co jest miłe, *na brujat satjam aprijam* – nie mów prawdy, która jest nieprzyjemna. Prawda ma najwyższe znaczenie, niezależnie od tego, czy rozważamy moralność, życie doczesne czy postępowanie duchowe. Z punktu widzenia etyki musicie mówić prawdę. W kontekście ziemskiego życia musicie mówić to, co jest miłe. Z perspektywy duchowej musicie unikać tego, co nie jest przyjemne, nawet jeśli jest to prawdą. Bhagawadgita uczy, że nie należy wypowiadać słów, które powodują ekscytację, lecz mówić prawdę, która jest zarówno przyjemna, jak i szlachetna.

Podobnie w wedancie są trzy pojęcia odnoszące się do tego, co stanowi prawdę: *paramarthika*, *wjawaharika* i *pratibhasika*. *Paramarthika* odnosi się do Najwyższego, *wjawaharika* – do ziemskiej egzystencji, a *pratibhasika* obejmuje to, co powstaje w wyniku nałożenia się tego, co fizyczne, na to, co duchowe. Wszystkie trzy zasady nie różnią się od siebie.

Są tym samym w trzech różnych postaciach, podobnie jak ocean, fale i piana. Ten sam chłód i smak, jaki istnieje w oceanie, znajduje się też w fali i pianie.

Gdy rozważacie sprawy związane ze światem, używacie pojęcia wjawaharika. Gdy rozpatrujecie doświadczenia odnoszące się do umysłu, nazywacie je paramarthika (dotyczące boskości). Sprawy związane z myślami to pratibhasika. Określenia są różne, ale leżąca u ich podstaw prawda jest jedna i ta sama.

Pierwszym krokiem do poznania natury boskości jest zrozumienie procesów społecznych. Wychodząc od parameshti (boskości), zrozumiecie srishti (stworzenie), staniecie się świadomi samashti (społeczeństwa lub społeczności) i pojmiecie rolę wjakti (jednostki). Procesy rozumienia są ze sobą nierozłącznie związane. Bez jednostki nie może istnieć społeczeństwo. Bez społeczeństwa stworzenie nie ma znaczenia. Chociaż w języku wedanty używano różnych pojęć, aby określić różne poziomy świadomości, to ten proces zjednoczenia można w pełni opisać mówiąc, że jednostka przechodzi od poziomu społecznego do kosmicznego, a później do boskiego.

Związek między człowiekiem a Bogiem należy właściwie zrozumieć. Bóg jest samashti (wszechobjmującą całością). Człowiek musi doświadczyć jedności z tym, co uniwersalne, które nazwano Wiśwa-wirat-swarupą (kosmiczną formą boskości). Wszystkie istoty, jakie tu widzicie, są przejawieniem kosmicznej formy. Oznacza to, że wszyscy są z natury boscy. Z powodu obsesji na punkcie odrębności jednostki nie dostrzega się kosmicznej esencji. Zapomnijcie o sobie i rozpoznajcie swoją duchową esencję. Przywiązanie do ciała sprawia, że człowiek traci pokój.

Człowiek zbadał wszystko w świecie zewnętrznym, ale nie poznał własnej prawdziwej natury. W rezultacie stworzył bhinnatwam (podziały). Gdy tylko pozna swoją prawdziwą jaźń, nie będzie miał już poczucia rozdzielania. Rozpozna jedność wszelkiego życia.

Dlaczego odbywa się ta konferencja? W tym kontekście bardzo ważne są trzy rzeczy. Po pierwsze, jakie cechy powinni mieć członkowie Organizacji Sai? Ich serca muszą być spokojne jak księżyc. Ich umysły muszą być czyste jak masło. Ich mowa musi być słodka jak miód. Godnym członkiem Organizacji staniesz się dopiero wtedy, gdy będziesz miał serce spokojne jak księżyc, umysł czysty jak masło, a mowę słodką jak miód. Gdy zdobędziesz te trzy cechy, osiągniesz boskość.

W Bhagawadgicie Kriszna radzi Ardżunie, aby porzucił wszystkie dharmy (obowiązki, kodeksy postępowania) i znalazł schronienie w nim. Dharmy, jakie należy porzucić, dotyczą ciała i są przyczyną niezliczonych zmartwień. Miłość Sai skutecznie rozpuszcza wszelkie zmartwienia. (Bhagawan zaśpiewał pieśń w telugu opisującą zmartwienia, jakich zaznają ludzie od narodzin do śmierci.) Dopóki nie zrozumiecie działania natury, wszystko będzie zmartwieniem. Lecz gdy je zrozumiecie, zawsze będziecie szczęśliwi. To zrozumienie będzie was prowadzić do świadomości parameshti (boskości). Gdy tylko natura boskości stanie się zrozumiała, wszystkie doświadczenia będą pełne błogości, tak jak cukier jest pełen słodczy i występuje w różnych słodczych.

Zrozumcie, że boskość, która istnieje we wszystkich i wszędzie, jest taka sama. Tę prawdę głosi wedanta. Obecnie naukowcy dochodzą do tego samego wniosku, choć mają inne podejście. Starożytni mędrcy głosili wszechobecność Boga wiele tysięcy lat temu. Ramadas i Pothana

również podtrzymywali tę prawdę w swoich wierszach. Teraz naukowcy twierdzą, że cały kosmos składa się z energii.

Kilka lat temu na spotkaniu w Instytucie Nauki w Bangalore pewien naukowiec nawiązał do wieku słońca liczącego miliardy lat. Starożytni nazywali słońce *anadi*, co oznacza, że trudno określić, kiedy powstało. Czy przypisując słońcu określony wiek miliardów lat, naukowcy powiedzieli coś bardziej znaczącego niż mędrcy? Anadi (bez początku) to opis wieku słońca, który jest bliższy prawdy niż ten, który podają naukowcy.

Starożytni zrozumieli tajemnice stworzenia starając się zrozumieć Parameszti (Najwyższego Stwórcę). Dzięki temu, że zrozumieli stworzenie, poznali prawdę o społeczeństwie i jednostce. Samodociekanie jest drogą do samorealizacji. Ukazuje, że nie jesteś ciałem, zmysłami ani umysłem. Jesteś ich panem. Jesteś atmą (duchem). Wiedza związana z ciałem to bhoutika dźniam (wiedza doczesna). Wiedza, której podstawą jest umysł, to sudźniam (wiedza racjonalna). Wiedza pochodząca z serca to atma dźniam (wiedza o jaźni).

Najważniejsza kwestia, nad jaką należy zastanowić się na tej konferencji, to jak pomóc członkom Organizacji w urzeczywistnieniu parameszti (boskości). Pierwszym niezbędnym warunkiem osiągnięcia tego celu jest dobre towarzystwo. Dobre towarzystwo sprzyja dobrym myślom. W przemówieniu poprzedzającym dyskurs Bhagawana Anil Kumar mówił o „Najnowszym Bogu”. To błędne rozumowanie. Jest tylko jeden Bóg i jest On wieczny. Dr Safaja podziękował za koce od wielbicieli z Korei. Pomimo przebywania blisko Swamiego od wielu lat, dużo osób nie rozumie nauk Swamiego nawet w drobnych sprawach. Gdy składacie podziękowania, dziękujecie osobom trzecim, ale nie swoim bliskim. Gdy idziecie do kogoś na obiad, dziękujecie gospodarzowi, ale czy ktoś dziękuje matce za podanie jedzenia?

W Organizacji Sai nie ma „innych”. Jesteśmy jedną rodziną. W Organizacji Sai nie powinno używać się słowa „dziękuję”. Jest to czysto konwencjonalny zwrot stosowany w zwykłym świecie. Członek rodziny, który pracuje dla rodziny, różni się od pracownika, który pracuje za wynagrodzenie. Członkowie Organizacji Sai powinni służyć, bez oczekiwania na nagrodę lub uznanie.

Członkowie Organizacji Sai muszą dokładać starań, by się doskonalić, również dzięki uczestnictwu w tej konferencji. Nie przejmujcie się przeszłością. Skoncentrujcie się na teraźniejszości. Od tej chwili wszyscy powinniście podążać szlachetną drogą. Nie pozwalajcie sobie na wzajemną zazdrość, nienawiść ani niechęć. Postępujcie zgodnie z zasadą: „Zawsze pomagaj, nigdy nie krzywdź”.

Tłum. Bogusław Posmyk

Źródło: <http://www.sathyasai.org/sites/default/files/pages/study-guides/studyguide-unity.pdf>
(from <http://www.ssbpt.info/ssspeaks/volume28/sss28-33.pdf>)